

Ma valse...

Regardez-moi sourire
Comme une rose au vent,
Flotter, m'embellir
Sous le désir ardent
D'être vivante, et reine
Dans mon monde innocent,
De ces pluies de lumière
Qui fondent sur mon champ...
Regardez-moi m'ouvrir
À l'amour qui me tend
Ses bras et ses soupirs
Qui me chauffent le sang,
La mousse sous mes pieds
Comme un tapis de soie,
Un socle pour mon lit...
M'abandonner, parfois.

Regardez-moi souffrir
Quand je ne m'aime plus,
Que j'ai peur d'être vue
Et d'être mise à nu,
Quand je suis vulnérable
Et que personne n'entend
La grandeur de l'horreur
Qui gronde et qui m'éprend.
Regardez ce grand vide,
Cet inconnu si tendre
Que j'aimerais succomber
Et ne plus rien attendre...
Un silence qui fait peur,
Qui ne peut plus surprendre
Car je connais mille fois
La saveur de ses cendres.
L'amour en bandoulière
Comme un cadeau volé,
Je voudrais être mère
Pour mieux me consoler
Pour me donner l'accueil,
L'écoute et le sursis,
Me donner la douceur,
Me donner du répit.

Comment donner à soi
Cet amour qu'on attend,
Qui n'est jamais assez
Et qu'on ne sait pas prendre?
Que même si l'on surprend
Son cœur s'ouvrir parfois,
On le referme si vite,
De peur que l'on se noie...
Et puis, un soir, un jour
On ose l'accepter,
Cette perle, ce sésame
Qu'on avait bien caché
Au creux de notre oubli,
Au bord de la jetée...
Contemplant le ciel roux
Des rêves effacés,
C'est la faim qui surgit
Comme une rage au ventre...

L'ardeur insaisissable
Qui crie et qui nous hante,
Comme un vieux fantôme las
De n'être reconnu,
D'être écouté sans crainte
Pour pouvoir être lu...

Regardez-moi me battre
Contre rien, contre tout,
Prisonnière de ma cage
Que j'ai construite par bouts,
Racontant mon histoire
Pour ne pas l'oublier.
Elle me serre aujourd'hui
La gorge, ma liberté!

J'en ai fini, assez,
Assez d'être victime
D'une peur insensée
Qui chanterait son hymne,
Que je porte en moi
Comme un drapeau flottant
Par la brise des anciens
Dans l'arbre du néant...
Je termine l'histoire;
Je laisse aller le vent;
Je lui redonne l'espoir
Et le souffle d'antan!
Je remets à la terre
Ses croyances erronées
Que l'on m'a bien apprises
Et qui sont mal fondées...
Si je veux vivre ce monde,
Ma vie à ma façon.
J'accepte de vivre ma loi,
Allier mon âme à ma raison...
Je lâche prise!
J'ose me vivre!
Je lâche prise!
Et j'ose vivre...

ZAZ

Mijn valse...

Zie me stralen
Als een roos die drijft in de wind,
Mooi worden van de vurige wens
Om levendig te zijn, en koningin,
In mijn wereld van onschuld,
Van die regen van licht
Die op mijn levensveldje neerplenzen.
Zie hoe ik me voor de liefde openstel,
Die me omarmt
En mijn bloed doet gloeien
Van verlangen;
Onder mijn voeten het mos
Als een zijden kleden,
Een sokkel voor mijn bed.
Af en toe mezelf laten gaan.

Zie hoe ik lijd
Wanneer ik niet meer van mezelf hou,
Wanneer ik bang ben
Om gezien te worden,
Om ontbloot te worden,
Wanneer ik kwetsbaar ben
En dat niemand een oor heeft
Voor de maat van de verschrikking
Die brult en bezit van me neemt...
Zie die grote leegte,
Naar dat zo tedere onbekende
Waarom ik me zo graag
Zou willen overgeven,
En niets meer verwachten;
Een stilte om er bang van te worden
Maar die me niet meer verrast
Want de zoete smaak van haar as,
Heb ik al duizend keer geproefd.
De liefde hangend aan mijn schouder,
Als een gestolen gift...
Ik wou moeder zijn
Om me beter te kunnen troosten,
Om me te laten verwelkomen,
Om gehoord te worden,
Om tijd te winnen,
Om die zachtheid te ontvangen,
En respijt.

Hoe kan je aan jezelf
Die liefde geven waarop je hoopt,
Dat nooit genoeg is
En dat je niet weet te ontvangen?
Terwijl zelfs als je je eigen hart betrapt
Op het even opengaan,
Je het snel dichtklapt,
Bang om te verdrinken.
En dan, op een avond, op een dag,
Je durft die parel, die magische sleutel,
Die je zo goed
In het holletje van je vergetelheid,
Of aan de rand van de kade,
Verstopt had,
Te ontvangen,
Je staart dan naar de rossige hemel
Van je weggeveegde dromen,

En een subiete, furieuze honger
Ontplooit zich vanuit je maag.
De ongrijpbare ijver
Die schreeuwt en je achtervolgt
Als een oude geest,
Dat er genoeg van heeft
Om nooit erkend te worden,
Zonder angst gehoord te worden,
Om simpelweg gelezen, begrepen te worden.

Zie hoe ik vecht
Tegen alles en niets,
Gevangene in mijn eigen kooi,
Die ik stukje bij beetje opgebouwd heb,
Steeds mijn eigen verhaal vertellend
Om het niet te vergeten.
Mijn vrijheid, vandaag,
Is een brok in mijn keel.

Ik heb het gehad, ik heb er genoeg van
Om slachtoffer te zijn
van die dwaze angst
Die zijn eigen lied in me zou zingen,
Dat ik in mezelf draag
Als een vlag die wappert
In de wind van de oudere generaties,
In de boom van het grote niks.
Die geschiedenis maak ik af.
Ik laat de wind zijn koers gaan,
Ik blaas in hem nieuwe hoop in
En de sterke adem van weleer.
Die onzinverhalen begraaf ik in de aarde.
Ik had ze zo goed geleerd
Maar zij berusten op niets.
Als ik deze wereld wil beleven,
Mijn eigen leven op mijn manier leiden,
Dan beslis ik mijn eigen wet te volgen,
Met mijn ziel en mijn denken
Hand in hand...
Ik laat los.
Ik durf mezelf te zijn.
Ik laat los
Ik durf te leven.

ZAZ - Traduction libre de Sylvain Lelarge